

Радощі й смуток

Олена Пчілка

Два паниченьки моторні край воріт
Роздивлялись на весілля через пліт,
На весілля те мужицькеє просте,
Розмовляючи про сєє та про те.
"Чуєш, братику! — так перший промовляв,
Що попереду стояв та пильнував.—
Чуєш, бубни тут як весело гудуть!
Бачиш, танці тут як втішливо ідуть!
Тропака як хлопці шпарко, хвацько б'ють!
Цокотять підківки жваво в молодиць,
Мають стьонжки вкруг дівочих свіжих лиць!
І веселістю найщиршою горять
Очі всіх, промінням радісним блищать.
Ех, їй-богу, єсть щасливий оцей гурт!
Щастя справжнєє вживається отут...
Невеликі в їх потреби — се дарма!
Та зате в їх смутку нашого нема.
Ми живем нехай в достатку, у добрі,
Та од нас вони щасливіші, далєбі!
Що з розкошів, що з достатку нам того?
Світом нудимо, страждаєм од всього!"
"Так-то так! — товариш другий одповів.—
Та одно тобі сказати б я хотів!
З сього гурту, мабуть, всякий би волів
Помінятися хоть зараз на твій стан
(Хай багацько, кажеш, має він доган!),
Але ти не схочеш стать на місце їх:
Кинуть "смуток", заживати їх "утіх!"
Стиха заздрісний од плоту одступивсь,
Де на більшеє він щастя задививсь;
До будинку ж свого "сумного" подавсь,
До товариша чогось не озивавсь...